

Arrest

nr. 284 974 van 16 februari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Borsbeeksebrug 34/1
2600 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 september 2022 *“tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod van 20 jaar”*.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ABDUL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 18 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 31 mei 2016 wordt hij door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) erkend als vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal beslist op 12 juni 2020 tot opheffing van de vluchtelingenstatus van verzoeker, op grond van artikel 55/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De commissaris-generaal wijst op een *“fundamenteel, duurzaam gewijzigde situatie in [verzoekers] land van nationaliteit waardoor bescherming niet langer nodig is. [V]erzoeker haalt evenmin dwingende redenen voortvloeiende uit vroegere vervolging aan om te weigeren de bescherming van het land waarvan [hij] de nationaliteit bezit in te roepen.”* Volgens de commissaris-generaal komt verzoeker niet langer in

aanmerking voor de vluchtelingenstatus en komt hij ook niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 24 mei 2022 wordt verzoeker in kennis gesteld van een brief van het bestuur dat stelt te overwegen zijn recht op verblijf in te trekken en hem de toegang tot het Belgische en Schengengrondgebied voor een bepaalde periode te ontzeggen, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Verzoeker wordt gevraagd een bijgevoegde vragenlijst in te vullen en om waar nodig de gevraagde bewijzen voor te leggen. Op 2 juni 2022 maakt verzoeker een invulde vragenlijst met stavingstukken over aan het bestuur.

1.4. Op 5 september 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod voor 20 jaar. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

"Mijnheer

Naam: [N.]

Voornaam: [O.A.]

[...]

Nationaliteit: Irak

Krachtens artikel 21, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13° wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, van zodra u aan de gerechtelijke diensten voldaan heeft, krachtens artikel 74/14 §3, eerste lid, 3° wordt u geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, om de volgende redenen:

Op 18.08.2015 diende u een asielaanvraag in. U verklaarde hierbij diezelfde dag in België aangekomen te zijn. U werd ingeschreven in het wachtregister.

Op 31.05.2016 werd u de hoedanigheid van vluchteling toegekend door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS). Op 01.06.2016 werd u ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Sinds 18.08.2016 bent u in het bezit van een B-kaart.

Op 07.08.2019 werd u aangehouden en op 08.08.2019 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Turnhout omdat u verdacht werd van aanranding van de eerbaarheid -met geweld of bedreiging- op een minderjarige ouder dan 16 jaar en verkrachting op een minderjarige ouder dan 16 jaar.

Op 29.04.2020 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar en werd u ontzet uit de rechten voorzien in artikel 31, lid 1 van het Strafwetboek voor een termijn van 10 jaar daar u zich schuldig maakte aan verkrachting door middel van geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list of mogelijk gemaakt door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer, de misdaad gepleegd zijnde op de persoon van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar, met name op C.D.H., geboren te Mol op 14.01.2002 (feit gepleegd op niet nader te bepalen datum tussen 04 en 08.07.2019) en aan aanranding van de eerbaarheid op de persoon of met behulp van de persoon van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar, met geweld, dwang, bedreiging verrassing of list of mogelijk gemaakt door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer, met name op de persoon of met behulp van de persoon C.D.H., geboren te Mol op 14.01.2002 (feit gepleegd op niet nader te bepalen datum tussen 03 en 07.07.2019).

Op 12.06.2020 werd de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van herinoverwegingname van uw vluchtelingenstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Steunend op artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet werd uw vluchtelingenstatus op 15.03.2022 opgeheven door het CGVS. Na grondige analyse van alle beschikbare informatie besliste het CGVS dat er in Bagdad op dat moment geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het

blind geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico liep op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2,) van de Vreemdelingenwet. U liet ook na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt zou worden, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikte het CGVS over elementen die erop wezen dat er in uw hoofde omstandigheden bestonden die ertoe zouden leiden dat u een verhoogd risico liep om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

+++

U zit momenteel een gevangenisstraf van 6 jaar uit wegens verkrachting en aanranding van de eerbaarheid van een 17 jarig meisje. Daarnaast werd u voor een termijn van 10 jaar ontzet uit de rechten overeenkomstig met artikel 31 eerste lid van het Strafwetboek. Sinds 07.08.2019 bent u van uw vrijheid beroofd en uw strafeinde is voorzien voor 05.08.2025.

In augustus 2018 verhuisde u naar Mol. Een tweetal maanden na de verhuis kreeg u een relatie met uw buurvrouw. Uit het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen blijkt dat het de dochter (C.D.H.) van die buurvrouw was die het slachtoffer werd van de feiten die leidden tot uw veroordeling d.d. 29.04.2020.

Het meisje, dat bij haar vader en diens nieuwe gezin woonde, verbleef om de veertien dagen een weekend bij haar moeder en tijdens de zomervakantie verbleef ze tweemaal twee weken bij haar mama. De moeder had u verteld dat haar dochter toen ze ongeveer 9 jaar oud was, slachtoffer was van seksueel misbruik.

Van 01 tot en met 15.07.2019 verbleef C.D.H. bij haar mama. Het is tussen 03.07.2019 en 08.07.2019 dat het meisje door u verkracht en betast werd.

Het arrest d.d. 29.04.2020 vermeldt: "33. Beklaagde wist dat C. in het verleden al seksueel misbruikt was, doch schrok er niet voor terug om haar in een voor haar veilige omgeving, namelijk in de woning van haar moeder, terwijl deze sliep, te misbruiken. Hij wist duidelijk dat C. niet opgezet was met zijn handtastelijkheden en had zich hiervoor verontschuldigd bij haar en sloeg daarna nog drastischer toe. Hij bekende deze feiten ten overstaan van de moeder, die nog steeds verliefd was op hem, in bijzijn van de dochter. Hij deinsde er zelfs niet voor terug nog in de woning van moeder te komen na de feiten terwijl C. nog in deze woning was, wat extra traumatiserend was voor dit slachtoffer. 34. Hij kende de kwetsbaarheid van dit kind ten gevolge van de gezinssituatie. "

Door de feiten die u heeft gepleegd heeft u getoond dat u niet beschikt over een gepast normen- en waardenpatroon en dat u een gebrek aan respect heeft voor de fysieke, de psychische en de seksuele integriteit van (jonge) vrouwen. De gevolgen op zowel korte als lange termijn voor het slachtoffer zijn enorm en het is duidelijk dat u daar op geen enkel moment bij heeft stilgestaan en enkel gehandeld heeft vanuit uw eigen perspectief, dat louter betrekking had op het vervullen van uw eigen noden en duidelijk getekend wordt door een verstoord man-vrouw beeld. Met het oog op de bevrediging van uw eigen seksuele lusten, reduceerde u het slachtoffer tot een louter object waarop u zonder enige consideratie voor haar gevoelens uw gang kon gaan. Het hoeft weinig betoog dat feiten als deze in de samenleving enorme gevoelens van afschuw en verontwaardiging oproepen.

Slachtoffers van zedendelicten ervaren tot lang na het gebeuren de gevolgen hiervan, maar daar lag u duidelijk niet van wakker. Uit het arrest blijkt dat het slachtoffer ten gevolge van de feiten nog zeker drie jaar een therapiesessie bij een psycholoog dient te volgen. Het opdringen van seksuele handelingen en dit door geweld en intimidatie te gebruiken is onaanvaardbaar. De maatschappij en jonge meisjes in het bijzonder dienen beschermd te worden tegen individuen zoals u die zich dergelijk grensoverschrijdend gedrag permitteren.

Het gegeven dat u in de gevangenis werkt, uw slachtoffer en de gerechtsonkosten betaalt en cursussen volgt, wijst er niet noodzakelijk op dat u tot inkeer zou gekomen zijn of dat er duidelijk sprake zou zijn van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Om de schadevergoedingen en penale boeten te betalen, hoeft u niet in België te verblijven, dat kan u ook vanuit het buitenland doen.

Uit uw gedrag blijkt weldegelijk een ingesteldheid die toelaat te besluiten dat u een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. U deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet,

uw daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu.

Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren en het valt helemaal niet uit te sluiten dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen wanneer u in een gelijkaardige situatie terechtkomt. De ernst van de door u gepleegde feiten is zodanig dat het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

+++

Op 24.05.2022 werd u in de gevangenis van Beveren door een terugkeerbegeleider van de DVZ gesproken daar overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en u de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode te ontfemen. U kreeg de mogelijkheid om samen met de terugkeerbegeleider een formulier hoorrecht in te vullen en/of het formulier hoorrecht met een vertrouwenspersoon in te vullen en binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. U koos ervoor de vragenlijst later in te vullen.

Op 02.06.2022 maakte een medewerker van de Psychosociale Dienst van de gevangenis te Beveren volgende documenten over: de ingevulde vragenlijst; een handgeschreven brief waarin u uw vluchtmotieven toelicht, aangeeft dat u zich goed ingeburgerd heeft en dat u sinds 25.04.2017 een relatie heeft met [K.A.]; schrijven FOD Financiën d.d. 24.09.2021 m.b.t. de toekenning van een afbetalingsplan; 6 bewijzen van overschrijvingen; schrijven Focus Advocaten d.d. 12.08.2021 i.v.m. de afbetaling van de burgerlijke partijen; rekeninguittreksel gevangenis (bewegingen van 01.07.2021 tot 28.03.2022, bewegingen van 24.04.2022 tot 24.05.2022); bewijs betaling burgerlijke partijen; blanco tuchtreger gevangenis; loonfiche van uw werk in de gevangenis (van september 2020 t.e.m. februari 2022); tewerkstellingsattest tempo Team nv (van 23.05.2019 tot 27.06.2019); Attest van Inburgering d.d. 23.06.2017; Deelcertificaat van de module NT2 - Breakthrough persoonlijk d.d. 06.02.2017; Deelcertificaat van de module EHBO d.d. 06.12.2019; getuigschrift van beroepsopleiding "Nederlands voor anderstaligen voor technische beroepen" d.d. 03.02.2022.

In de vragenlijst "hoorrecht" verklaarde u dat uw taal Arabisch is; dat u sinds 18.08.2015 in België bent; dat u niet meer in het bezit bent van uw reisdocument; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was te [...] MOL; dat u al 5 jaar een vriendin heeft waar u niet mee samenwoont, namelijk [K.A.] die in de [...] TURNHOUT woont; dat u geen familie heeft in België; dat u geen minderjarige kinderen heeft, dat uw vader ([N.A.]), uw moeder ([N.F.]), zus ([N.Z.]) en broer ([N.A.]) allen in Bagdad (Irak) wonen; dat uw broer ([N.F.]) in Amerika woont; dat u een cursus inburgering volgde; dat u de "module NT2 - Breakthrough persoonlijk" volgde; dat u de "module EHBO" volgde; dat u de opleiding "Nederlands voor anderstaligen voor technische beroepen" volgde; dat u gewerkt heeft in België, namelijk via het interimkantoor Tempo-Team en in de platiefabriek [L.] te Lommel; dat u in Irak gewerkt heeft: van 01.01.2013 tot 30.06.2015 als administratief medewerker in de luchthaven van Bagdad, van 01.01.2009 tot 31.12.2013 als commercieel medewerker bij een cosmeticawinkel, van 01.02.2008 tot 30.11.2008 als kelner, van 01.10.2003 tot 28.02.2005 als installateur KPR groene zone te Bagdad, dat u deze tewerkstellingen niet kan bewijzen omdat 'Brussel' u zei geen contact op te nemen met Irak; dat u nog niet opgesloten en/of veroordeeld werd in een ander land dan België. U voegde een handgeschreven brief toe waarin u de redenen waarom u niet terug kan keren naar Irak uiteenzette.

+++

U verklaarde sinds 25.04.2017 een relatie te hebben met [K.A.A.E.] (geboren op 27.10.1978 te Mosul, Irak, van Iraakse herkomst, C-kaart geldig tot 08.07.2021). Mevrouw [K.] verklaarde bij haar asielaanvraag d.d. 14.10.2015 dat zij Irak verliet op 29.09.2015 en op 14.10.2015 in België aangekomen is. Op 31.10.2016 werd mevrouw erkend als vluchteling. Mevrouw [K.] en u stonden nooit op eenzelfde adres ingeschreven, u gaf zelf ook aan nooit met haar samengewoond te hebben. Er is geen sprake van gemeenschappelijke kinderen. Mevrouw [K.] bezoekt u regelmatig in de gevangenis waar u sinds 08.08.2019 verblijft.

De verklaring dat u sinds 25.04.2017 een relatie heeft met mevrouw [K.] en het gegeven dat zij u regelmatig bezoekt in de gevangenis, zijn onvoldoende om het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen aan te tonen. Er wordt opgemerkt dat uit het arrest d.d. 29.04.2020 blijkt dat u rond oktober/november 2018 (2 à 3 maanden na uw verhuis naar Mol in augustus 2018) een relatie kreeg met S.J., de moeder van het meisje dat u aanrandde en verkrachtte. Op het moment van de feiten, gepleegd tussen 03 en 08.07.2019, was er nog steeds sprake van een relatie met S.J.. Het arrest vermeldt: "Hij verklaarde op 7 augustus [2019] dat hij een lat relatie heeft met zijn buurvrouw S.J. sinds ongeveer 2 à 3 maanden na de verhuis naar zijn huidig adres. Ze eten bij elkaar, doen dingen samen en hebben ongeveer dagelijks seks." Indien uw relatie met mevrouw [K.] daadwerkelijk een aanvang kende in april 2017, overlaptten beide relaties elkaar of werd de relatie met mevrouw [K.] tijdelijk onderbroken en weer opgepikt toen u in de gevangenis zat. Wat er ook van zij, u blijft hoe dan ook in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat uw relatie met mevrouw [K.] als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen.

Indien aangetoond zou zijn dat u weldegelijk een duurzame relatie heeft met mevrouw [K.] die als gezinsleven te beschouwen is, quod non, kan opgemerkt worden dat op geen enkele manier aangetoond werd dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan die de voortzetting van deze relatie buiten België zouden verhinderen, evenmin blijkt dat deze relatie enkel in België verder zou kunnen gezet worden. Het is niet omdat mevrouw als vluchteling erkend werd en bijgevolg niet naar Irak terug kan keren, dat jullie relatie enkel in België verder kan gezet worden. Mevrouw kan er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar een plaats waar jullie elkaar veilig kunnen ontmoeten. Zij kan België immers vrijelijk in- en uitreizen. Dat het uitbouwen van een gezinsleven bemoeilijkt wordt door een beëindiging van uw verblijf in België, is enkel en alleen te wijten aan uw crimineel gedrag en het gevaar dat daardoor van u uitgaat.

Bovendien blijkt uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u dan zou kunnen doen gelden, er zijn, zoals supra reeds aangetoond, immers ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

+++

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Er moet vervolgens nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. In casu wordt de inmenging als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Volgens uw verklaringen voor de asielinstanties verliet u Irak op 26.07.2015 en kwam u uiteindelijk in België aan op 18.08.2015. U kwam dus in België aan op 29 jarige leeftijd. Net geen 4 jaar na uw aankomst in België, namelijk op 08.08.2019, werd u opgesloten in de gevangenis waar u sindsdien ononderbroken verblijft. Op het moment van onderhavig schrijven bent u 36 jaar oud. Het grootste deel van uw leven bracht u buiten België door.

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelde. Er worden echter geen uitzonderlijke omstandigheden aangetoond die maken dat u voor het uitoefenen van uw privéleven aan België gebonden bent. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te

wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken.

Dat u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse taal te leren, is niet meer dan normaal en op zich geen buitengewone omstandigheid. Alle erkende vluchtelingen of subsidiair beschermden die in een Vlaamse gemeente wonen, zijn verplicht een inburgeringstraject te volgen.

Het gegeven dat u in België gewerkt heeft, in de gevangenis werkt en bereid bent na uw vrijstelling te werken, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Er kan trouwens opgemerkt worden dat u slechts zeer sporadisch officieel gewerkt heeft op de reguliere Belgische arbeidsmarkt, namelijk een vijftal weken in de periode van 01.04.2019 tot 27.06.2019. Het is dan ook niet zo dat er van een sterke economische binding met België gesproken kan worden, u kon nochtans al sinds begin 2016 deelnemen aan de arbeidsmarkt. De vaardigheden die u tijdens de opleidingen die u volgde en tijdens uw (beperkte) tewerkstelling in België opgepikt hebt, zullen u wellicht ook in uw thuisland of daar waar u zich zal vestigen van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden. U gaf aan in het verleden in Irak verschillende tewerkstellingen gehad te hebben, uit geen enkel voorliggend stuk blijkt dat u niet opnieuw een tewerkstelling zou kunnen vinden in Irak of elders buiten België.

Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Irak alwaar u geboren en opgegroeid bent en het grootste deel van uw leven gewoond heeft. U spreekt de taal en bent vertrouwd met de cultuur. U gaf in het formulier hoorrecht aan dat uw vader ([N.A.]), uw moeder ([N.F.]), zus ([N.F.]) en broer ([N.A.]) allen in Bagdad (Irak) wonen. U heeft er dus nog familie op wie u een beroep zou kunnen doen om u tijdelijk op te vangen en u te helpen bij uw reïntegratie. Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in België, maakt u geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cfr. EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12 januari 2021). Zelfs indien de integratie -door het verblijf in België- in Irak wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55).

De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

+++

U voegde een handgeschreven brief toe waarin u stelde te vrezen voor uw leven in het geval van een terugkeer naar Irak en waarin u ook uitlegt waarom u die vrees heeft. De motieven die u in uw schrijven aanhaalde, heeft u reeds aangehaald bij het CGVS dat desondanks uw vluchtelingenstatus steunend op artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet ophief. Zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, kunnen diezelfde verklaringen in huidige procedure onmogelijk wel aanvaard worden.

Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan u toe om aannemelijk te maken dat u bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378).

Een reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM werd niet aangetoond.

Met inachtneming van alle omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat het beëindigen van uw verblijfsrecht met het oog op een latere verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Krachtens artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het u verboden het grondgebied van België te betreden, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen(3), tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, en dit voor een duur van 20 jaar, om de volgende redenen:

Een inreisverbod van 20 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met de specifieke elementen die uw dossier kenmerken.

Op 29.04.2020 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar en werd u ontzet uit de rechten voorzien in artikel 31, lid 1 van het Strafwetboek voor een termijn van 10 jaar daar u zich schuldig maakte aan verkrachting door middel van geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list of mogelijk gemaakt door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer, de misdaad gepleegd zijnde op de persoon van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar, met name op C.D.H., geboren te Mol op 14.01.2002 (feit gepleegd op niet nader te bepalen datum tussen 04 en 08.07.2019) en aan aanranding van de eerbaarheid op de persoon of met behulp van de persoon van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar, met geweld, dwang, bedreiging verrassing of list of mogelijk gemaakt door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer, met name op de persoon of met behulp van de persoon C.D.H., geboren te Mol op 14.01.2002 (feit gepleegd op niet nader te bepalen datum tussen 03 en 07.07.2019).

Sinds 07.08.2019 bent u van uw vrijheid beroofd en uw strafeinde is voorzien voor 05.08.2025.

In augustus 2018 verhuisde u naar Mol. Een tweetal maanden na de verhuis kreeg u een relatie met uw buurvrouw. Uit het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen blijkt dat het de dochter (C.D.H.) van die buurvrouw was die het slachtoffer werd van de feiten die leidden tot uw veroordeling d.d. 29.04.2020.

Het meisje, dat bij haar vader en diens nieuwe gezin woonde, verbleef om de veertien dagen een weekend bij haar moeder en tijdens de zomervakantie verbleef ze tweemaal twee weken bij haar mama. De moeder had u verteld dat haar dochter toen ze ongeveer 9 jaar oud was, slachtoffer was van seksueel misbruik.

Van 01 tot en met 15.07.2019 verbleef C.D.H. bij haar mama. Het is tussen 03.07.2019 en 08.07.2019 dat het meisje door u verkracht en betast werd.

Het arrest d.d. 29.04.2020 vermeldt: "33. Beklaagde wist dat C. in het verleden al seksueel misbruikt was, doch schrok er niet voor terug om haar in een voor haar veilige omgeving, namelijk in de woning van haar moeder, terwijl deze sliep, te misbruiken. Hij wist duidelijk dat C. niet opgezet was met zijn handtastelijkheden en had zich hiervoor verontschuldigd bij haar en sloeg daarna nog drastischer toe. Hij bekende deze feiten ten overstaan van de moeder, die nog steeds verliefd was op hem, in bijzijn van de dochter. Hij deinsde er zelfs niet voor terug nog in de woning van moeder te komen na de feiten terwijl C. nog in deze woning was, wat extra traumatiserend was voor dit slachtoffer. 34. Hij kende de kwetsbaarheid van dit kind ten gevolge van de gezinssituatie. "

Door de feiten die u heeft gepleegd heeft u getoond dat u niet beschikt over een gepast normen- en waardenpatroon en dat u een gebrek aan respect heeft voor de fysieke, de psychische en de seksuele integriteit van (jonge) vrouwen. De gevolgen op zowel korte als lange termijn voor het slachtoffer zijn enorm en het is duidelijk dat u daar op geen enkel moment bij heeft stilgestaan en enkel gehandeld heeft vanuit uw eigen perspectief, dat louter betrekking had op het vervullen van uw eigen noden en duidelijk getekend wordt door een verstoord man-vrouw beeld. Met het oog op de bevrediging van uw eigen seksuele lusten, reduceerde u het slachtoffer tot een louter object waarop u zonder enige consideratie voor haar gevoelens uw gang kon gaan. Het hoeft weinig betoog dat feiten als deze in de samenleving enorme gevoelens van afschuw en verontwaardiging oproepen.

Slachtoffers van zedendelicten en/aren tot lang na het gebeuren de gevolgen hiervan, maar daar lag u duidelijk niet van wakker. Uit het arrest blijkt dat het slachtoffer ten gevolge van de feiten nog zeker drie jaar een therapiesessie bij een psycholoog dient te volgen. Het opdringen van seksuele handelingen en dit door geweld en intimidatie te gebruiken is onaanvaardbaar. De maatschappij en jonge meisjes in het bijzonder dienen beschermd te worden tegen individuen zoals u die zich dergelijk grensoverschrijdend gedrag permitteren.

Het gegeven dat u in de gevangenis werkt, uw slachtoffer en de gerechtsonkosten betaalt en cursussen volgt, wijst er niet noodzakelijk op dat u tot inkeer zou gekomen zijn of dat er duidelijk sprake zou zijn van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Om de schadevergoedingen en penale boeten te betalen, hoeft u niet in België te verblijven, dat kan u ook vanuit het buitenland doen.

Uit uw gedrag blijkt weldegelijk een ingesteldheid die toelaat te besluiten dat u een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. U deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet, uw daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu.

Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren en het valt helemaal niet uit te sluiten dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen wanneer u in een gelijkaardige situatie terechtkomt. Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

+++

Op 24.05.2022 werd u in de gevangenis van Beveren door een terugkeerbegeleider van de DVZ gesproken daar overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en u de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode te ontfemen. U kreeg de mogelijkheid om samen met de terugkeerbegeleider een formulier hoorrecht in te vullen en/of het formulier hoorrecht met een vertrouwenspersoon in te vullen en binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. U koos ervoor de vragenlijst later in te vullen.

Op 02.06.2022 maakte een medewerker van de Psychosociale Dienst van de gevangenis te Beveren volgende documenten over: de ingevulde vragenlijst; een handgeschreven brief waarin u uw vluchtmotieven toelicht, aangeeft dat u zich goed ingeburgerd heeft en dat u sinds 25.04.2017 een relatie heeft met [K.A.]; schrijven FOD Financiën d.d. 24.09.2021 m.b.t. de toekenning van een afbetalingsplan; 6 bewijzen van overschrijvingen; schrijven Focus Advocaten d.d. 12.08.2021 i.v.m. de afbetaling van de burgerlijke partijen; rekeninguittreksel gevangenis (bewegingen van 01.07.2021 tot 28.03.2022, bewegingen van 24.04.2022 tot 24.05.2022); bewijs betaling burgerlijke partijen; blanco tuchtregerister gevangenis; loonfiche van uw werk in de gevangenis (van september 2020 t.e.m. februari 2022); tewerkstellingsattest tempo Team nv (van 23.05.2019 tot 27.06.2019); Attest van Inburgering d.d. 23.06.2017; Deelcertificaat van de module NT2 - Breakthrough persoonlijk d.d. 06.02.2017; Deelcertificaat van de module EHBO d.d. 06.12.2019; getuigschrift van beroepsopleiding "Nederlands voor anderstaligen voor technische beroepen" d.d. 03.02.2022.

In de vragenlijst "hoorrecht" verklaarde u dat uw taal Arabisch is; dat u sinds 18.08.2015 in België bent; dat u niet meer in het bezit bent van uw reisdocument; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was te [...] MOL; dat u al 5 jaar een vriendin heeft waar u niet mee samenwoont, namelijk [K.A.] die in de [...] TURNHOUT woont; dat u geen familie heeft in België; dat u geen minderjarige kinderen heeft; dat uw vader ([N.A.]), uw moeder ([N.F.]), zus ([N.Z.]) en broer ([N.A.]) allen in Bagdad (Irak) wonen; dat uw broer ([N.F.]) in Amerika woont; dat u een cursus inburgering volgde; dat u de "module NT2 - Breakthrough persoonlijk" volgde; dat u de "module EHBO" volgde; dat u de opleiding "Nederlands voor anderstaligen voor technische beroepen" volgde; dat u gewerkt heeft in België, namelijk via het interimkantoor Tempo-Team en in de platiefabriek [L.] te Lommel; dat u in Irak gewerkt heeft: van 01.01.2013 tot 30.06.2015 als administratief medewerker in de luchthaven van Bagdad, van 01.01.2009 tot 31.12.2013 als commercieel medewerker bij een cosmeticawinkel, van 01.02.2008 tot 30.11.2008 als kelner, van 01.10.2003 tot 28.02.2005 als installateur KPR groene zone te Bagdad, dat u deze tewerkstellingen niet kan bewijzen omdat 'Brussel' u zei geen contact op te nemen met Irak; dat u nog niet opgesloten en/of

veroordeeld werd in een ander land dan België. U voegde een handgeschreven brief toe waarin u de redenen waarom u niet terug kan keren naar Irak uiteenzette.

+++

U verklaarde sinds 25.04.2017 een relatie te hebben met [K.A.A.E.] (geboren op 27.10.1978 te Mosul, Irak, van Iraakse herkomst, C-kaart geldig tot 08.07.2021). Mevrouw [K.] verklaarde bij haar asielaanvraag d.d. 14.10.2015 dat zij Irak verliet op 29.09.2015 en op 14.10.2015 in België aangekomen is. Op 31.10.2016 werd mevrouw erkend als vluchteling. Mevrouw [K.] en u stonden nooit op eenzelfde adres ingeschreven, u gaf zelf ook aan nooit met haar samengewoond te hebben. Er is geen sprake van gemeenschappelijke kinderen. Mevrouw [K.] bezoekt u regelmatig in de gevangenis waar u sinds 08.08.2019 verblijft.

De verklaring dat u sinds 25.04.2017 een relatie heeft met mevrouw [K.] en het gegeven dat zij u regelmatig bezoekt in de gevangenis, zijn onvoldoende om het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen aan te tonen. Er wordt opgemerkt dat uit het arrest d.d. 29.04.2020 blijkt dat u rond oktober/november 2018 (2 à 3 maanden na uw verhuis naar Mol in augustus 2018) een relatie kreeg met S.J., de moeder van het meisje dat u aanrandde en verkrachtte. Op het moment van de feiten, gepleegd tussen 03 en 08.07.2019, was er nog steeds sprake van een relatie met S.J.. Het arrest vermeldt: "Hij verklaarde op 7 augustus [2019] dat hij een lat relatie heeft met zijn buurvrouw S.J. sinds ongeveer 2 à 3 maanden na de verhuis naar zijn huidig adres. Ze eten bij elkaar, doen dingen samen en hebben ongeveer dagelijks seks. " Indien uw relatie met mevrouw [K.] daadwerkelijk een aanvang kende in april 2017, overlaptten beide relaties elkaar of werd de relatie met mevrouw [K.] tijdelijk onderbroken en weer opgepikt toen u in de gevangenis zat. Wat er ook van zij, u blijft hoe dan ook in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat uw relatie met mevrouw [K.] als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen.

Indien aangetoond zou zijn dat u weldegelijk een duurzame relatie heeft met mevrouw [K.] die als gezinsleven te beschouwen is, quod non, kan opgemerkt worden dat op geen enkele manier aangetoond werd dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan die de voortzetting van deze relatie buiten België zouden verhinderen, evenmin blijkt dat deze relatie enkel in België verder zou kunnen gezet worden. Het is niet omdat mevrouw als vluchteling erkend werd en bijgevolg niet naar Irak terug kan keren, dat jullie relatie enkel in België verder kan gezet worden. Mevrouw kan er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar een plaats waar jullie elkaar veilig kunnen ontmoeten. Zij kan België immers vrijelijk in- en uitreizen. Dat het uitbouwen van een gezinsleven bemoeilijkt wordt door een beëindiging van uw verblijf in België, is enkel en alleen te wijten aan uw crimineel gedrag en het gevaar dat daardoor van u uitgaat.

Bovendien blijkt uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u dan zou kunnen doen gelden, er zijn, zoals supra reeds aangetoond, immers ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

+++

Het wordt niet betwist dat onderhavige beslissing een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Er moet vervolgens nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een

democratische samenleving om ze te bereiken. In casu wordt de inmenging als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Volgens uw verklaringen voor de asielinstanties verliet u Irak op 26.07.2015 en kwam u uiteindelijk in België aan op 18.08.2015. U kwam dus in België aan op 29 jarige leeftijd. Net geen 4 jaar na uw aankomst in België, namelijk op 08.08.2019, werd u opgesloten in de gevangenis waar u sindsdien ononderbroken verblijft. Op het moment van onderhavig schrijven bent u 36 jaar oud. Het grootste deel van uw leven bracht u buiten België door.

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelde. Er worden echter geen uitzonderlijke omstandigheden aangetoond die maken dat u voor het uitoefenen van uw privéleven aan België gebonden bent. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen bezoeken.

Dat u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse taal te leren, is niet meer dan normaal en op zich geen buitengewone omstandigheid. Alle erkende vluchtelingen of subsidiair beschermden die in een Vlaamse gemeente wonen, zijn verplicht een inburgeringstraject te volgen.

Het gegeven dat u in België gewerkt heeft, in de gevangenis werkt en bereid bent na uw vrijstelling te werken, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Er kan trouwens opgemerkt worden dat u slechts zeer sporadisch officieel gewerkt heeft op de reguliere Belgische arbeidsmarkt, namelijk een vijftal weken in de periode van 01.04.2019 tot 27.06.2019. Het is dan ook niet zo dat er van een sterke economische binding met België gesproken kan worden, u kon nochtans al sinds begin 2016 deelnemen aan de arbeidsmarkt. De vaardigheden die u tijdens de opleidingen die u volgde en tijdens uw (beperkte) tewerkstelling in België opgepikt hebt, zullen u wellicht ook in uw thuisland of daar waar u zich zal vestigen van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden. U gaf aan in het verleden in Irak verschillende tewerkstellingen gehad te hebben, uit geen enkel voorliggend stuk blijkt dat u niet opnieuw een tewerkstelling zou kunnen vinden in Irak of elders buiten België.

Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Irak alwaar u geboren en opgegroeid bent en het grootste deel van uw leven gewoond heeft. U spreekt de taal en bent vertrouwd met de cultuur. U gaf in het formulier hoorrecht aan dat uw vader ([N.A.]), uw moeder ([N.F.]), zus ([N.Z.]) en broer ([N.A.]) allen in Bagdad (Irak) wonen. U heeft er dus nog familie op wie u een beroep zou kunnen doen om u tijdelijk op te vangen en u te helpen bij uw reïntegratie. Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in België, maakt u geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cfr. EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12 januari 2021). Zelfs indien de integratie -door het verblijf in België- in Irak wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55).

De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

+++

U voegde een handgeschreven brief toe waarin u stelde te vrezen voor uw leven in het geval van een terugkeer naar Irak en waarin u ook uitlegt waarom u die vrees heeft. De motieven die u in uw schrijven aanhaalde, heeft u reeds aangehaald bij het CGVS dat desondanks uw vluchtelingenstatus steunend op artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet ophief. Zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, kunnen diezelfde verklaringen in huidige procedure onmogelijk wel aanvaard worden.

Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan u toe om aannemelijk te maken dat u bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378).

Een reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM werd niet aangetoond.”

2. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijf

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting verstrekt hij de volgende toelichting bij zijn middel:

“In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Artikel 21 van de Vreemdelingenwet biedt de mogelijkheid aan de Minister of zijn gemachtigde om een einde te maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Deze mogelijkheid is uiteraard niet onbegrensd. Zo wordt in artikel 23 van de Vreemdelingenwet een aantal beperkingen gesteld aan de beslissingen die krachtens artikel 21 worden genomen.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat de begrippen "openbare orde" en "nationale veiligheid" niet gedefinieerd zijn door de Vreemdelingenwet.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie kan het begrip openbare orde omschreven worden als volgt:

"Naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast" (HvJ 24 juni 2015, C-373/13, H.T./Duitsland, punt 79).

Hetzelfde Hof omschreef het begrip nationale veiligheid als volgt:

"Zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt en dat bijgevolg de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten. alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar kunnen brengen" (HvJ 15 februari 2016. C-601/15PPU. J.N./Nederland, punt 66: 04 april 2017. C-544/15. Fahimian/Duitsland. punt 39).

Ook de rechtspraak van de Raad van Staat (RvS), asloek deze van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), gaat in dezelfde richting. Zo dienen de motieven krachtens dewelke beslist werd om een verblijf van meer dan drie maanden te beëindigen, betrekking te hebben op het persoonlijk gedrag van de betrokkene (RvS 02 oktober 1986. nr. 26.985: 07 februari 1991. nr. 36.403; RvV 23 februari 2011. nr. 56.5050). Het volstaat dus niet om slechts te verwijzen naar een strafrechtelijke veroordeling teneinde de beëindiging van het verblijf te rechtvaardigen: wel dient er steeds gemotiveerd te worden aan de hand van het persoonlijk gedrag van de betrokkene hetwelk de openbare orde geschaad zou hebben (RvS 22 februari 1985. nr. 25.060: RvV 15 januari 2008. nr. 5.763: 04 oktober 2012. nr. 89.127).

Hieruit blijkt dat het persoonlijk gedrag van de vreemdeling bepalend is voor het al dan niet beëindigen van het verblijf. Het persoonlijk gedrag dient een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging te zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving. Een strafrechtelijke veroordeling op zich is dus niet voldoende.

In casu werd verzoeker op 29 april 2020 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 jaar. alsook tot de betaling van een bepaald bedrag ter vergoeding van de burgerlijke partij(en). De feiten (begin juli 2019) betroffen de aanranding van de eerbaarheid en verkrachting van een minderjarige ouder dan 16 jaar.

Verzoeker ontkent niet dat de door hem begane feiten zwaarwichtige feiten betroffen die de belangen van het slachtoffer (lees de burgerlijke partij) zowel op sociaal als op psychologisch vlak hadden geschaad.

Verzoeker is bovendien ervan bewust dat zijn toenmalig gedrag allesbehalve aanvaard is: dit in een maatschappij waarde psychische en fysieke integriteit van elk individu hoog in het vaandel staan. Verzoeker beseft te volle dat de opgelegde straf bedoeld is om zijn gedrag van toen te corrigeren opdat hij meer respect/waarde toont/hecht aan de integriteit van andere individuen.

Uit de beschikbare gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekers persoonlijk gedrag, sedert zijn veroordeling (dd. 29 april 2020). volledig is aangepast. Dit blijkt uit de volgende elementen:

- Verzoeker gedraagt zich fatsoenlijk in de gevangenis waar hij zijn straf uitzit, hij werkt en volgt opleidingen aldaar:
- Verzoeker betaalt de burgerlijke partij(en) af, zoals geoordeeld in het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen dd. 29 april 2020:
- De verslagen opgesteld door de psychosociale dienst in de gevangenis tonen alleen maar aan dat verzoeker heden inzien welk leed hij heelt veroorzaakt en dat hij schuldbesef vertoont:
- Dat er bovendien geen aanwijzingen bestaan uit dewelke men kan vermoeden dat verzoeker de neiging heeft om de feiten voor dewelke hij werd veroordeeld, opnieuw te plegen.

Het bestaan van de bovenstaande elementen legt verweerder naast zich neer.

Zo stelt hij in de bestreden beslissing:

"het gegeven dat u in de gevangenis werkt, uw slachtoffer en de gerechtskosten betaalt en cursussen volgt, wijst er niet noodzakelijk op dat u tot inkeer zou gekomen zijn of dat er duidelijk sprake zou zijn van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde" [...].

Nochtans is het bestaan van deze elementen essentieel om te bepalen of het gedrag van verzoeker als dan geen actueel gevaar vormt voor de openbare orde om hierna te kunnen besluiten of de beëindiging van het verblijf aan de orde is of niet.

Met het woord "actueel" wordt volgens Van Dale het volgende bedoeld: on het ogenblik bestaand of plaatsvindend. Er dient dus rekening te worden gehouden met het huidige gedrag van verzoeker om te kunnen besluiten of hij al dan geen gevaar vormt voor de samenleving.

In het arrest dd. 14.06.2018 (nr. 205.336) heeft Uw Raad geoordeeld dat verweerder moet aantonen dat het gedrag van de vreemdeling een actuele bedreiging voor de samenleving vormt. Er moet dus gemotiveerd worden waarom uit het gedrag van de vreemdeling kan worden afgeleid dat hij de neiging vertoont om zijn crimineel gedrag in de toekomst verder te zetten (eigen onderlijning) (RvV 14 juni 2018. nr. 205.336).

Verder stelt verweerder in de bestreden beslissing dat:

"Uit het persoonlijk handelen van verzoeker er een gevaarlijke ingesteldheid voor de maatschappij naar voren komt en dat het niet uitgesloten is dat verzoeker dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen wanneer hij een gelijkaardige situatie zou terechtkomen. De ernst van de door verzoeker gepleegde feiten is zodanig dat de beëindiging van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving" [...]. Door dit te stellen, voegt verweerder totaal een andere interpretatie toe aan het begrip "actueel", zoals opgenomen in artikel 23. §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De voormelde stelling/interpretatie van verzoeker betreft slechts een speculatie (lees gissing) over de toekomst die niet met de geest van de wetgeving strookt, immers, verweerder motiveert zijn beslissing door de verwijzen naar algemene preventieve redenen (dat het niet uitgesloten is dat ...) dewelke, overeenkomstig artikel 23, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, niet eens aangevoerd mogen worden. Het speculatief karakter van deze motivering is dus in strijd met eis dat de het gedrag van de vreemdeling een actuele bedreiging voor de samenleving moet zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat verweerder een eigen invulling heeft voor het begrip actueel gedrag dan hetgeen wordt bedoeld in de wetgeving en rechtspraak. Deze invulling van verweerder houdt geen rekening met het huidige gedrag van verzoeker en speculeert over de toekomst van dit gedrag, hetgeen in strijd is met de eis opgenomen in artikel 23, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De motivering van verweerder laait derhalve naar recht."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de eerste bestreden beslissing van de bepalingen van de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 21 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

2.5. De begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ waarvan sprake in voormelde wetsbepalingen, werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen “rechtstreeks uit de richtlijnen” werden gehaald. Tevens werd het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Het begrip ‘openbare orde’ veronderstelt volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20). De procedurele waarborgen, zoals ingeschreven in artikel 23 van de Vreemdelingenwet, beogen verder “voldoende bescherming tegen willekeur [te bieden]. Ze waarborgen een rechtvaardig evenwicht tussen de private belangen van de betrokken onderdanen van derde landen om hun fundamentele rechten beschermd te zien, en de belangen van de Staat om de handhaving van de openbare orde en van de nationale veiligheid te waarborgen.” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 17 en p. 26-27).

Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

In die zin kan het bestaan van een of meerdere strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan blijken van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het

verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De (gemachtigde van de) staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wordt nog opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

2.6. Middels de eerste bestreden beslissing wordt verzoekers verblijfsrecht beëindigd op grond van artikel 21 van Vreemdelingenwet en om (ernstige) redenen van openbare orde. Verweerder is van oordeel dat verzoekers gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving die rechtvaardigt dat zijn verblijf wordt beëindigd. Hiervoor verwijst hij naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker op 29 april 2020 door het hof van beroep van Antwerpen tot een gevangenisstraf van zes jaar wegens de verkrachting en aanranding van de eerbaarheid van een zeventienjarig meisje. Verzoeker werd door het hof van beroep ook voor tien jaar ontzet uit de rechten voorzien in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek. Verweerder verwijst niet louter naar het gegeven van een strafrechtelijke veroordeling, maar gaat uitgebreid in op de door verzoeker gepleegde feiten, de omstandigheden waarin deze plaatsvonden, verzoekers persoonlijke gedragingen en persoonlijkheid en de vaststellingen door de strafrechter.

2.7. Verzoeker betwist op zich de zwaarwichtigheid en de ernst van de door hem gepleegde feiten niet. Hij betwist wel dat er sprake is van een actuele bedreiging voor de openbare orde. Hij wijst erop dat hij zich bewust is van de sociale en psychologische gevolgen van de door hem begane zwaarwichtige feiten voor het slachtoffer en van het ontoelaatbaar karakter van zijn toenmalig gedrag in een maatschappij waar de fysieke en psychische integriteit van elk individu hoog in het vaandel worden gedragen. Hij stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat zijn persoonlijk gedrag volledig is aangepast sinds zijn veroordeling. Hij wijst op zijn gedrag en zijn tewerkstelling en gevolgde opleidingen in de gevangenis, op de afbetalingen van de burgerlijke partij(en) en de gerechtskosten en op verslagen van de psychosociale dienst in de gevangenis waaruit zou moeten blijken dat hij inziet welk leed hij heeft veroorzaakt en dat hij schuldbesef heeft. Hij voert nog aan dat er geen aanwijzingen bestaan op basis waarvan verweerder kan oordelen dat hij de neiging heeft om nieuwe strafrechtelijke feiten te plegen. Hij betoogt dat verweerder deze elementen naast zich neerlegt, terwijl zijn huidige gedrag essentieel is om het actueel gevaar voor de openbare orde in te schatten. Hij stelt dat verweerder, door te motiveren dat *“het niet uitgesloten is dat verzoeker dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen”*, uitgaat van een loutere *“speculatie (lees gissing) over de toekomst die niet met de geest van de wetgeving strookt”* en gebruik maakt van *“algemene preventieve redenen”*, in weerwil van wat bepaald is in artikel 23 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Verzoeker gaat met zijn kritiek echter voorbij aan het geheel van de motieven in de eerste bestreden beslissing.

Verweerder licht hierbij de concrete feiten en persoonlijke gedragingen van verzoeker toe als volgt:

“In augustus 2018 verhuisde u naar Mol. Een tweetal maanden na de verhuis kreeg u een relatie met uw buurvrouw. Uit het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen blijkt dat het de dochter (C.D.H.) van die buurvrouw was die het slachtoffer werd van de feiten die leidden tot uw veroordeling d.d. 29.04.2020.

Het meisje, dat bij haar vader en diens nieuwe gezin woonde, verbleef om de veertien dagen een weekend bij haar moeder en tijdens de zomervakantie verbleef ze tweemaal twee weken bij haar mama. De moeder had u verteld dat haar dochter toen ze ongeveer 9 jaar oud was, slachtoffer was van seksueel misbruik.

Van 01 tot en met 15.07.2019 verbleef C.D.H. bij haar mama. Het is tussen 03.07.07.2019 en 08.07.2019 dat het meisje door u verkracht en betast werd.

Het arrest d.d. 29.04.2020 vermeldt: "33. Beklaagde wist dat C. in het verleden al seksueel misbruikt was, doch schrok er niet voor terug om haar in een voor haar veilige omgeving, namelijk in de woning van haar moeder, terwijl deze sliep, te misbruiken. Hij wist duidelijk dat C. niet opgezet was met zijn handtastelijkheden en had zich hiervoor verontschuldigd bij haar en sloeg daarna nog drastischer toe. Hij bekende deze feiten ten overstaan van de moeder, die nog steeds verliefd was op hem, in bijzijn van de dochter. Hij deinsde er zelfs niet voor terug nog in de woning van moeder te komen na de feiten terwijl C. nog in deze woning was, wat extra traumatiserend was voor dit slachtoffer. 34. Hij kende de kwetsbaarheid van dit kind ten gevolge van de gezinssituatie."

Verweerder doet op basis van de door verzoeker gepleegde feiten, de context waarin deze feiten zijn gepleegd en het arrest van 29 april 2020 de volgende vaststellingen. Hij wijst erop dat verzoeker, door het plegen van de genoemde feiten, heeft aangetoond niet te beschikken over een gepast normen- en waardenpatroon en een gebrek aan respect te hebben voor de fysieke, de psychische en de seksuele integriteit van (jonge) vrouwen. Hij motiveert dat verzoeker op geen enkel moment heeft stilgestaan bij de enorme gevolgen voor het jonge slachtoffer op zowel korte als lange termijn en dat hij enkel heeft gehandeld vanuit zijn eigen perspectief, dat louter betrekking had op het vervullen van zijn eigen noden. De feiten worden volgens verweerder duidelijk gekenmerkt door een verstoord man-vrouwbeeld. Hij benadrukt dat verzoeker het slachtoffer reduceerde tot een louter object voor de bevrediging van de eigen seksuele lusten, zonder enige consideratie voor de gevoelens van het slachtoffer. Verweerder benadrukt dat dergelijke feiten in de samenleving enorme gevoelens van afschuw en verontwaardiging oproepen. Hij wijst erop dat slachtoffers van zedendelicten nog tot lang na de feiten de gevolgen hiervan ervaren, maar dat verzoeker hier duidelijk niet van wakker lag. Uit het arrest blijkt overigens dat het slachtoffer door de feiten nog zeker drie jaar therapie sessies dient te volgen bij een psycholoog. Het opdringen van seksuele handelingen, door geweld en intimidatie, is onaanvaardbaar, zo motiveert verweerder. Hij stelt dat de maatschappij en jonge meisjes in het bijzonder dienen te worden beschermd tegen mensen zoals verzoeker die zich dergelijk grensoverschrijdend gedrag veroorloven. Verweerder motiveert dat uit het gedrag van verzoeker wel degelijk een ingesteldheid blijkt die toelaat te besluiten dat hij een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde, nu hij de fundamentele waarden van de Belgische samenleving niet deelt. Verweerder stelt dat verzoekers daden en gedrag getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en de gelijkwaardigheid van ieder individu.

Verweerder geeft zodoende aan dat uit verzoekers persoonlijk handelen een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren komt en dat het helemaal niet valt uit te sluiten dat verzoeker dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen wanneer hij in een gelijkaardige situatie terechtkomt. Verweerder concludeert dat de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten zodanig is dat de beëindiging van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten daar verzoekers gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verweerder stelt ook vast dat verzoeker sinds 7 augustus 2019 in de gevangenis verblijft en zijn strafeinde pas is voorzien voor 5 augustus 2025. Hij houdt er rekening mee dat verzoeker in de gevangenis werkt en er cursussen volgt en dat hij zijn slachtoffer en gerechtskosten afbetaalt, maar oordeelt dat dit er niet noodzakelijk op wijst dat verzoeker tot inkeer is gekomen of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk doet aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Verweerder wijst er ook op dat verzoeker niet in België dient te verblijven om de schadevergoedingen en penale boeten te betalen. Dit kan hij ook vanuit het buitenland doen.

Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder zich voor zijn beoordeling inzake het actuele gevaar voor de openbare orde zou hebben gesteund op loutere "speculaties" of "gissingen" of slechts gebruik zou hebben gemaakt van "algemene preventieve redenen". Evenmin is hij ernstig waar hij voorhoudt dat er op basis van de voorliggende feitelijke gegevens geen aanwijzingen voorhanden zijn van een actueel gevaar voor de openbare orde.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat de recente veroordeling, de bijzondere zwaarwichtigheid van de feiten, de context waarin deze zijn gepleegd en zijn persoonlijkheid en ingesteldheid die hieruit naar voor komen wel degelijk van belang zijn bij het bepalen of hij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Een goed gedrag in de gevangenis, op een ogenblik dat men onder strikt justitieel toezicht staat en weinig tot geen bewegingsvrijheid heeft, maakt niet dat al deze vaststellingen niet langer pertinent zijn of niet langer kunnen worden aangewend om aan te tonen dat het persoonlijk gedrag van de betrokkene maakt dat hij ook actueel nog een (ernstig) gevaar voor de openbare orde vormt.

Op lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat zowel verweerder als het hof van beroep er zwaar aan tillen dat verzoeker de feiten heeft gepleegd op een jong en kwetsbaar meisje van amper zeventien jaar. Verzoeker wist bovendien dat het meisje in het verleden reeds te maken had met seksueel misbruik. Dit alles weerhield hem er niet van om de dochter van zijn toenmalige partner te verkrachten en aan te randen. Hierbij wordt er nog op gewezen dat verzoeker nog drierster is te werk gegaan nadat het slachtoffer hem een eerste keer had aangegeven niet te zijn gediend van zijn gedrag. Daarenboven blijkt uit het arrest, dat zich in het administratief dossier bevindt, dat verzoeker onschuldig pleitte en geen enkel schuldbesef had en/of verantwoordelijkheid voor zijn daden wenste op te nemen. Ten overvloede wordt opgemerkt dat verzoeker beroep aantekende tegen zijn veroordeling in eerste aanleg, waar hij tot vier jaar gevangenisstraf werd veroordeeld, waarna hij door het hof van beroep tot een gevangenisstraf van zes jaar – en dus een zwaardere straf – werd veroordeeld.

Zoals reeds werd gesteld, steunt de eerste bestreden beslissing niet enkel op het gegeven van een recente veroordeling, maar hoofdzakelijk op de zeer zwaarwichtige feiten en persoonlijke gedragingen van verzoeker die ernstig ingrijpen op de fysieke, psychische en seksuele integriteit van het slachtoffer en enorme gevolgen op korte en lange termijn hebben voor dit slachtoffer alsook op de gevaarlijke ingesteldheid en het ernstig normgebrek van verzoeker dat uit de gepleegde feiten naar voor komt. De beoordeling steunt dan ook duidelijk op de gevaarlijke gedragingen van verzoeker zelf en het ontbreken van een gepast normen- en waardenpatroon, waarbij in het bijzonder het ernstig gebrek aan respect voor de fysieke, psychische en seksuele integriteit van jonge vrouwen als zeer problematisch wordt beschouwd. Verzoeker laat na op enige wijze concreet in te gaan op de in dit verband naar voor gebrachte motieven.

Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder bij zijn beoordeling verder wel degelijk ook rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker in de gevangenis werkt, dat hij de burgerlijke partijen betaalt, de gerechtskosten afbetaalt en cursussen volgt. Hij geeft hierbij echter aan dat deze gegevens er niet noodzakelijk op wijzen dat verzoeker tot inkeer is gekomen of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die ervoor zorgt dat er geen ernstig, reëel en actueel gevaar meer is voor de openbare orde.

Het louter algemeen betogen dat er moet worden gekeken naar verzoekers huidige gedrag, kan niet volstaan om de gedegen en concreet onderbouwde motivering in de eerste bestreden beslissing onderuit te halen of aan te tonen dat deze op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is tot stand gekomen. Zoals verweerder ook aangeeft in zijn beslissing verblijft verzoeker nog steeds in de gevangenis. Hierdoor heeft hij niet de kans om actueel nieuwe, gelijkaardige feiten te plegen. Hij staat onder een strikt justitieel toezicht. Verweerder heeft er volledig terecht op gewezen dat de door verzoeker aangehaalde gegevens in verband met de inspanningen die hij doet in de gevangenis niet noodzakelijk wijzen op een werkelijk schuldinzicht of een duidelijke gedragswijziging, nu deze bijvoorbeeld ook kunnen zijn ingegeven door het beogen van een vervoegde invrijheidstelling. Verzoeker toont het kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling van het bestuur niet aan.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar *“verslagen opgesteld door de psychosociale dienst in de gevangenis”* waaruit zou moeten blijken dat hij *“heden inziet welk leed hij heeft veroorzaakt en dat hij schuldbesef vertoont”*, kan de Raad verder enkel vaststellen dat verzoeker geen van deze verslagen voorlegt. Deze verslagen bevinden zich ook niet in het administratief dossier, noch blijkt dat verzoeker het bestuur op het bestaan van deze verslagen heeft gewezen voor het nemen van de bestreden beslissingen.

De Raad wijst er nog op dat van verweerder niet kan worden verwacht om de toekomst met zekerheid te voorspellen en dat het nagaan of verzoeker de neiging vertoont om zijn crimineel gedrag in de toekomst verder te zetten noodzakelijkerwijs neerkomt op een afweging van de ernst van de door hem gepleegde feiten, zijn persoonlijk gedrag en de context van de feiten. In casu heeft verweerder deze afweging uitgebreid gedaan, waarbij ook rekening werd gehouden met de elementen die verzoeker te zijner verdediging heeft ingeroepen. Verweerder heeft in het voorliggende geval concreet gemotiveerd waarom hij op basis van de persoonlijke gedragingen van verzoeker die hebben geleid tot zijn strafrechtelijke

veroordeling actueel nog steeds een ernstige bedreiging ziet voor de openbare orde. Door enkel opnieuw te wijzen op zijn huidige gedrag in de gevangenis, waarmee evenwel rekening werd gehouden, en zonder verder de moeite te nemen in te gaan op de concrete motieven om het actuele, werkelijke en ernstige gevaar voor de openbare orde vast te stellen, worden deze motieven niet weerlegd.

Bovendien licht verzoeker nergens concreet toe waarom nieuwe strafrechtelijke feiten volgens hem alsnog zijn uitgesloten. Hij duidt nergens concreet waarom moet worden aangenomen dat hij niet opnieuw ernstige feiten zal plegen, wanneer hij in een gelijkaardige situatie zou terechtkomen, zoals wordt aangegeven in de eerste bestreden beslissing. Hij geeft ook niet aan stappen te hebben gezet opdat nieuwe strafbare feiten worden voorkomen. De Raad wenst ook nogmaals te benadrukken dat verzoeker in het kader van zijn strafproces de feiten is blijven ontkennen, wat hij niet betwist.

2.9. Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker niet overtuigen dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zijn persoonlijke gedragingen een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving en deze rechtvaardigen dat een einde wordt gesteld aan zijn verblijf met toepassing van artikel 21 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Verzoeker toont met zijn kritiek geen schending aan van de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.11. Het eerste middel is ongegrond.

2.12. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Concreet verstrekt hij de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

“Het hoeft geen betoog dat verweerder bij het nemen van een beslissing waarbij een einde aan het verblijf van een vreemdeling wordt gesteld, rekening dient te houden met het belang van artikel 3 EVRM en het verbod op foltering dat daarin wordt vervat. Er dient m.a.w. onderzocht te worden of de vreemdeling al dan niet onderworpen zou worden aan een onmenselijke behandeling in geval van terugkeer als gevolg van de beëindiging van zijn/haar verblijf. Dit onderzoek dient verweerder zelf uit te voeren.

Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verweerder geen eigen onderzoek naar artikel 3 EVRM heeft verricht, maar wel zijn beslissing volledig heeft gebaseerd op het onderzoek dat door het CGVS werd uitgevoerd in het kader van de opheffing van de vluchtelingenstatus van verzoeker.”

2.13. De Raad merkt allereerst op dat dit betoog moet worden geacht eerder te zijn gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat gepaard gaat met de beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonteerende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat deze verdragsbeplaging kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker betoogt dat verweerder geen eigen onderzoek naar artikel 3 van het EVRM heeft gevoerd, maar zijn beoordeling volledig heeft gebaseerd op het onderzoek dat de commissaris-generaal heeft uitgevoerd in het kader van de opheffing van zijn vluchtelingenstatus.

In de bestreden beslissingen wordt het volgende gemotiveerd inzake de door verzoeker geuite vrees in het licht van artikel 3 van het EVRM:

“Steunend op artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet werd uw vluchtelingenstatus op 15.03.2022 opgeheven door het CGVS. Na grondige analyse van alle beschikbare informatie besliste het CGVS dat er in Bagdad op dat moment geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het

blind geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico liep op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2,) van de Vreemdelingenwet. U liet ook na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt zou worden, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikte het CGVS over elementen die erop wezen dat er in uw hoofde omstandigheden bestonden die ertoe zouden leiden dat u een verhoogd risico liep om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

[...]

U voegde een handgeschreven brief toe waarin u stelde te vrezen voor uw leven in het geval van een terugkeer naar Irak en waarin u ook uitlegt waarom u die vrees heeft. De motieven die u in uw schrijven aanhaalde, heeft u reeds aangehaald bij het CGVS dat desondanks uw vluchtelingenstatus steunend op artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet ophief. Zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, kunnen diezelfde verklaringen in huidige procedure onmogelijk wel aanvaard worden.

Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan u toe om aannemelijk te maken dat u bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378).

Een reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM werd niet aangetoond.”

De commissaris-generaal besliste op 12 juni 2020 reeds tot opheffing van de vluchtelingenstatus van verzoeker, op grond van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal wees op een *“fundamenteel, duurzaam gewijzigde situatie in [verzoekers] land van nationaliteit waardoor bescherming niet langer nodig is. [V]erzoeker haalt evenmin dwingende redenen voortvloeiende uit vroegere vervolging aan om te weigeren de bescherming van het land waarvan [hij] de nationaliteit bezit in te roepen.”* Volgens de commissaris-generaal komt verzoeker niet langer in aanmerking voor de vluchtelingenstatus en komt hij ook niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

In de gegeven omstandigheden waarin verweerder vaststelt dat de door verzoeker geuite vrees in geval van terugkeer naar Irak reeds werd beoordeeld door de commissaris-generaal maar als ongegrond werd afgewezen en dat verzoeker ter zake geen bijkomend bewijsmateriaal voorlegt, kan niet worden vastgesteld dat verweerder onzorgvuldig of met miskenning van artikel 3 van het EVRM heeft geoordeeld dat geen reëel risico in de zin van deze verdragsbepaling blijkt. Verzoeker brengt ook geen concreet begin van bewijs naar voor dat alsnog kan wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Irak en dat onterecht niet in rekening is gebracht of nader is onderzocht.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.14. Het tweede middel is ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting zet hij zijn middel uiteen als volgt:

“In casu werd er geen termijn vermeld waarbinnen verzoeker het Belgische grondgebied dient te verlaten. Dit vindt zijn grondslag in artikel 24 van de Vreemdelingenwet, volgens hetwelk artikel 7. tweede tol achtste lid van de Vreemdelingenwet en titel III quater van de Vreemdelingenwet (art. 74/10 e.v.) van toepassing zijn. Bijgevolg is verweerder onderworpen aan dezelfde verplichting m.b.t. de keuze van de termijn als voor de vreemdeling die een bevel ontvangt op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, en moet de duur van de termijn gemotiveerd worden.

Verweerder is hierdoor onzorgvuldig is geweest.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel worden bijgevolg geschonden.”

3.2. De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
[...]*

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

[...]

*3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid,
of;*

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Verzoeker betoogt dat er in het bestreden bevel om het grondgebied geen motivering is opgenomen rond de toegestane termijn om het grondgebied te verlaten. Dit betoog van verzoeker mist evenwel feitelijke grondslag, nu wel degelijk wordt gemotiveerd dat verzoeker *“krachtens artikel 74/14 §3, eerste lid, 3° [...] geen termijn voor vrijwillig vertrek [wordt] toegestaan, om de volgende redenen”*, waarna wordt gewezen op de motieven inzake de werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die hij door zijn persoonlijke gedragingen vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Aldus heeft verweerder wel degelijk gemotiveerd aangaande de termijn om het grondgebied te verlaten. Hij staat geen termijn toe en dit omdat verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde. Zoals blijkt uit de voorgaande bespreking, weerlegt verzoeker deze beoordeling niet. Hij toont ook niet aan dat enig gegeven onterecht niet werd betrokken in de motivering of beoordeling.

3.3. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.4. Het enig middel is ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen het inreisverbod

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij verwoordt zijn middel als volgt:

“In casu wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd van 20 jaar.

Verweerder motiveert zijn beslissing m.b.t. het inreisverbod door gebruik te maken van dezelfde motieven die hij heeft gebruikt tot motivering van zijn beslissing tot het bevel om het grondgebied te verlaten.

Volgens een vaststaande rechtspraak van de RvS (RvS 30 mei 2017. nr. 238.349) dient een inreisverbod op afzonderlijke motieven te steunen, omdat het inreisverbod en het bevel twee afzonderlijke beslissingen zijn.

Bovendien dient verweerder te motiveren waarom hij een inreisverbod oplegt van meer dan 5 jaar (in casu 20 jaar). Dit kan wanneer een vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In casu, zoals hierboven aangetoond (zie punt 8.1.), is verweerder gefaald om aan te tonen dat er in hoofde van verzoeker ernstige bedreiging bestaat voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verweerder kan er niet mee volstaan door te verwijzen naar een veroordeling, terwijl bovendien het vonnis zich niet in het administratief dossier bevindt en er geen precisering werd gegeven omtrent de ernst van de feiten (RvV 27 april 2015. nr. 144.175).

De materiële motiveringsplicht is hierdoor geschonden.”

4.2. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet in toepassing waarvan het bestreden inreisverbod is opgelegd.

Uit artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod voor meer dan vijf jaar, enkel indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verder volgt uit het eerste lid van deze wetsbepaling dat de duur van het inreisverbod steeds dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

4.3. Verzoeker stelt vooreerst dat in het bestreden inreisverbod dezelfde motieven zijn opgenomen als in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij betoogt dat een inreisverbod dient te worden

gegrond op eigen, afzonderlijke motieven en dat er niet zonder meer kan worden verwezen naar dezelfde motieven waarop het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund.

Verzoeker gaat er met zijn kritiek echter aan voorbij dat er wel degelijk een volledig aparte en afzonderlijke motivering werd voorzien in het bestreden inreisverbod. Zo wordt er immers allereerst het volgende gemotiveerd:

“Krachtens artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het u verboden het grondgebied van België te betreden, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, en dit voor een duur van 20 jaar, om de volgende redenen:

Een inreisverbod van 20 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met de specifieke elementen die uw dossier kenmerken.”

Verder in het bestreden inreisverbod herhaalt verweerder inderdaad de feitelijke omstandigheden en zijn vaststellingen zoals deze ook werden gedaan in de eerste en tweede bestreden beslissing. Echter gaat het in casu om beslissingen die grotendeels op dezelfde gronden zijn gebaseerd, daar zowel de beëindiging van het verblijf, het bevel om het grondgebied te verlaten als het inreisverbod voor 20 jaar steunen op de beoordeling dat verzoeker een werkelijk, actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk of onwettig dat verweerder hiervoor (opnieuw) verwijst naar het geheel van de specifieke omstandigheden die de situatie van verzoeker kenmerken. Verzoeker toont ook niet aan dat enige specifieke omstandigheid onterecht niet in rekening is gebracht.

4.4. Verzoeker wijst er verder op dat het aan verweerder toekomt om te motiveren waarom een inreisverbod voor meer dan 5 jaar, in zijn geval zelfs 20 jaar, gerechtvaardigd is. Hij wijst erop dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar enkel kan worden opgelegd indien er sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid en verwijst naar zijn uiteenzetting in zijn eerste middel ten aanzien van de eerste bestreden beslissing om te stellen dat verweerder heeft gefaald om aan te tonen dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker in zijn eerste middel ten aanzien van de eerste bestreden beslissing het actueel karakter van de bedreiging voor de openbare orde heeft betwist, maar niet zozeer de ernst van de gepleegde feiten en de daaruit voortvloeiende bedreiging voor de openbare orde. Er kan wel dienstig worden verwezen naar de eerdere bespreking in dit verband. Hieruit blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat verzoeker een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De Raad benadrukt dat verzoeker in zijn eerste middel ten aanzien van de eerste bestreden beslissing zelf stelt dat hij niet ontkent dat de *“door hem begane feiten zwaarwichtige feiten betroffen die de belangen van het slachtoffer [...] zowel op sociaal als op psychologisch vlak hadden geschaad”*. De Raad wijst er bovendien nogmaals op dat verzoeker werd veroordeeld tot zes jaar effectieve gevangenisstraf wegens de verkrachting en de aanranding van de eerbaarheid van een jong meisje van amper zeventien jaar. Bovendien was verzoeker op de hoogte van eerder misbruik dat zijn slachtoffer heeft doorstaan. Zoals reeds eerder gesteld, komt het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig over dat verweerder zwaar tilt aan deze feiten en dat hij, om de maatschappij – die terecht gruwelt van dergelijke daden – te beschermen, zwaarwichtige beslissingen neemt. Verzoeker kan dan ook niet volstaan door in een ander middel ten aanzien van het bestreden inreisverbod op zeer algemene wijze te stellen dat verweerder heeft *“gefaald”* om aan te tonen dat er in zijn hoofd een ernstige bedreiging voor de openbare orde bestaat. Verzoeker laat aldus na om concreet aan te tonen dat verweerder niet had mogen besluiten dat er sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of dat hij op kennelijke onredelijke of disproportionele wijze heeft besloten tot het opleggen van een inreisverbod voor 20 jaar.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar een uitspraak van de Raad waarin werd gesteld dat in de op dat ogenblik voorliggende zaak niet kon worden volstaan met een verwijzing naar één veroordeling, die bovendien niet aanwezig was in het administratief dossier en zonder preciseren van de ernst van de feiten, merkt de Raad nog op dat niet blijkt dat zich thans eenzelfde situatie voordoet als in het aangehaalde arrest. Het arrest van het hof van beroep van Antwerpen van 29 april 2022 bevindt zich in het administratief dossier van verzoeker. Uit een simpele lezing van het bestreden inreisverbod blijkt verder dat verweerder afdoende heeft gepreciseerd dat de door verzoeker gepleegde feiten zeer ernstig zijn. De Raad herhaalt

in dit verband ook *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63). Verweerder heeft duidelijk aangegeven dat volgens hem op basis van de persoonlijke gedragingen van verzoeker die hebben geleid tot zijn strafrechtelijke veroordeling er voldoende redenen zijn om te oordelen dat er sprake is van ernstige redenen van openbare orde die rechtvaardigen dat een inreisverbod voor 20 jaar kan worden opgelegd. Voor de toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet is verder geen recidive vereist.

4.5. In zoverre artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet verder oplegt om de duur van het inreisverbod te bepalen rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval, wordt opgemerkt dat op lezing van het bestreden inreisverbod blijkt dat verweerder de redenen heeft geduid die volgens hem maken dat het proportioneel en gerechtvaardigd is om de duur van het inreisverbod voor verzoeker op twintig jaar te bepalen. Verzoeker laat deze motieven ongemoeid en weerlegt deze niet.

4.6. Verzoeker toont met zijn betoog geen schending aan van de materiële motiveringsplicht.

4.7. Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS